

διαμορφώθηκε στην πορεία, με την ποικιλία των κλιματολογικών συνθηκών του, θα ήταν αδύνατο να φανερωθεί ο,τιδήποτε.

Προέκυψε λοιπόν ο φυτικός και ζωικός κόσμος που αντιλαμβανόμαστε γύρω μας, εξαιτίας της ιδιαίτερης σύστασης και μεγέθους του πλανήτη μας, της ιδιαίτερης θέσης του στο ηλιακό μας σύστημα ακόμα και του τρόπου περιστροφής του.

Ας σκεφτούμε ότι:

α) Στη γειτονική μας Αφροδίτη η βαρύτητα είναι περίπου 10% πιο ασθενής από τη γήινη και η ατμοσφαιρική πίεση 92 φορές υψηλότερη από την αντίστοιχη της Γης. Η διάρκεια της ημέρας εκεί είναι 117 γήινες μέρες! Ακόμα και το μεσημέρι ο Ήλιος δεν φαίνεται καθαρά στον ουρανό.

Λόγω της πυκνής ατμόσφαιρας, γίνεται ορατός ως διάχυτη λάμψη πίσω από τα σύννεφα. Τη νύχτα, πάλι, ο ουρανός είναι κατάμαυρος χωρίς κανένα άστρο.

β) Στο γειτονικό μας Άρη παρότι πολλές φυσικές συνθήκες πλησιάζουν προς τις γήινες (π.χ. η διάρκεια της αρειανής ημέρας είναι περίπου ίση με τη γήινη ημέρα), η θερμοκρασία του είναι χαμηλότερη, η βαρύτητά του μικρότερη, η ατμόσφαιρά του αραιότερη και επομένως η ατμοσφαιρική του πίεση επίσης χαμηλότερη.

Συγκεκριμένα, η ατμοσφαιρική πίεση στην επιφάνεια του Άρη είναι κατά μέσο όρο 0,60 kPa, δηλαδή, λιγότερο από το ένα εκατοστό αυτής στην επιφάνεια της Γης (101,3 kPa). Λόγω της αραιής ατμόσφαιρας, η ταχύτητα του ήχου είναι μικρή και επομένως οι ήχοι δεν διαδίδονται πολύ μακριά και οι άνεμοι δεν είναι ιδιαίτερα ισχυροί.

Τον Νοέμβριο του 2013 τέθηκε σε τροχιά γύρω από τον Άρη ο δορυφόρος MAVEN της NASA και λίγες μόλις

ύπαρξη, βελτιώνοντας οσημέραι τον εαυτό του πνευματικά και ηθικά, κάνοντας σωστή χρήση και του υλικού και του πνευματικού του πλούτου, για να καταστεί αληθινός και ουσιαστικός, δηλαδή αντάξιος της δημιουργίας του.

Εξάλλου η προσήλωση στο “φαινέσθαι” οδηγεί σε πράξεις που εκθέτουν το άτομο και φέρνουν αντίθετα αποτελέσματα από αυτά που επιδιώκει. Άλλωστε, τα μέλη κάθε ομάδας και κάθε σιναφιού κατανούν γρήγορα και αξιολογούν σωστά, κατατάσσοντας κάθε έναν εκεί που πραγματικά αξίζει και όχι εκεί που προσπαθεί ο ίδιος να επιτύχει. Βεβαίως, υπάρχουν και οι εξαιρέσεις, δηλαδή δεν λείπουν ποτέ οι μεγάλοι “ηθοποιοί”, που εξαπατούν συστηματικά μέχρι να αποκτήσουν σημαντική επιρροή και εξουσία και τότε πια δείχνουν ένα διαφορετικό πρόσωπο, σκληρό και ανελέητο, που ξαφνιάζει.

Επίσης, στον τόπο, τον πιο τραχύ μάλιστα, του “φαινέσθαι” πατάει η “ύβρις”, γιατί η τελευταία ουσιαστικά δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια ακραία διάσταση από την αλήθεια και την πραγματικότητα, η οποία οδηγεί βαθμιαία στην “άτη” (συσκότισης του νου) που συνεργεί σε πράξεις αταίριαστες, για τις οποίες η “Νέμεση” (δικαιοσύνη) θα επιβάλλει την “τίση” (την ανάλογη τιμωρία).

Είναι γεγονός ότι οι δυτικές κοινωνίες εξαιτίας της οικονομικής και τεχνολογικής ανάπτυξης και της σταδιακής απομάκρυνσή τους από τα νάματα του ελληνικού πολιτισμού και του Ευαγγελίου, προσανατολισμένες στην ύλη, πορεύονται με ύβρι ανεργμάτιστες, αναγνωρίζοντας το χρήμα ως ανώτατη ανθρώπινη αξία, το οποίο και καθιστούν απόλυτο ρυθμιστή της ζωής τους.

Αυτή η αξιακή μεταβολή ωθεί ίσως και εξαναγκάζει όλο και περισσότερο τους ανθρώπους στο “φαίνεσθαι” και τους απομακρύνει από την αλήθεια και την ουσία της ζωής. Όμως, η πραγματική αξία του ατόμου μετριέται με το πόσο διάστημα έχει διανύσει από τη θέση του “φαίνεσθαι” στη θέση του “είναι”, που σημαίνει πόσο απλός και πόσο αληθινός γίνεται ο άνθρωπος σε όλες τις εκφράσεις της ζωής του. Επομένως, η μόνη έγνοια μας, εάν θέλουμε να νιώθουμε και να θεωρούμαστε υγιές και πολιτισμένο κύτταρο της κοινωνίας, είναι να αγωνιζόμαστε καθημερινά, ώστε να πολιτογραφηθούμε στη χώρα του “είναι” και όχι στη χώρα του “φαίνεσθαι”.

31. Κάπηλοι

**Μια αδιάκοπη, αλλά όχι αθώα, πρωταπριλιά
(αναρτήθηκε στις 31/3/2016)**

Η λέξη **κάπηλος** (παράγωγο του ουσιαστικού κάπη = μικρό τεμάχιο - που σύμφωνα με τον Ησύχιο σημαίνει τροφή - και κάπητον = βοσκή, νομή και χόρτος, όλα δε αυτά ομόρριζα του ρήματος κάπτω = τρώγω γρήγορα, το γνωστό μας χάπτω > χάβω) σημαίνει τον μικροπωλητή,

τον μεταπράτη και γυρολόγο, κυρίως όμως αυτόν που διατηρεί καπηλείον, στο οποίο, τα παλιά χρόνια, δεν πουλιόταν μόνον κρασί, αλλά και τροφές καθώς και άλλα μικροπράγματα.

Επειδή στο μικρεμπόριο, στους γυρολόγους και στα καπηλεία ενδημεί η νοθεία και ανθίζει η απατεωνιά, πολύ περισσότερο από ό,τι στο κυρίως εμπόριο, όπου η εμπορική πίστις είναι σημαντική προϋπόθεση, για να σταθεί κανείς επί μακρόν στον κλάδο αυτό, κάπηλος κατέληξε να σημαίνει: τον απατεώνα, το δόλιο και τον πανούργο και στη συνέχεια, σε ένα ανώτερο επίπεδο, **αυτόν που εκμεταλλεύεται ιδεώδη, αξίες, ιδανικά και αξιώματα για ιδιοτελείς σκοπούς.**

Αυτού του είδους οι κάπηλοι είναι η μεγάλη πληγή, ουσιαστικά μάστιγα για όσες κοινωνίες δεν είναι αναπτυγμένες, αφού σ' αυτές δεν λειτουργούν καλά τα αντανακλαστικά του λαού.

Τους συναντάς παντού γύρω σου π.χ. :

- Στην **Πολιτική** - σε πρόσωπα και σχηματισμούς - σε όλο το φάσμα της, όπου παίζοντας με τους πόθους, τις ελπίδες και τις ανάγκες των λαϊκών μαζών μιλάνε για:

Δημοκρατία, ενώ βυσσοδομούν σε κάθε ευκαιρία που θα τους δοθεί, με μεθοδεύσεις φασιστικές - ολοκληρωτικές.

Δικαιοσύνη, εμπορευόμενους τον πόνο και την ανέχεια των φτωχών και καταφρονημένων, και ενώ στην καλύτερη περίπτωση αδιαφορούν, στη χειρότερη απεργάζονται με τους ημετέρους τους την εκμετάλλευση, κόντρα σε κάθε έννοια ισονομίας και ισοπολιτείας.

Αλλαγή, ενώ είναι φύσει συντηρητικοί, λυσσαλέοι προστάτες των όποιων *“κεκτημένων”* τους.

Προσφορά στο κοινωνικό σύνολο, ενώ στις προθέσεις τους είναι η ατομική τους καταξίωση και η δική τους ωφέλεια.

Εθνικοφροσύνη, ενώ είναι έτοιμοι να βλάψουν την πατρίδα, προκειμένου να παραμείνουν στους θώκους της εξουσίας.

- Στο **Ιερατείο**, όπου μιλάνε για:

Ηθική δείχνοντας, μάλιστα, άτεγκτοι στα αποπήματα των άλλων, ενώ οι ίδιοι είναι βαθύτατα ανήθικοι.

Πίστη και Θεό, ενώ στην ουσία είναι άπιστοι και άθεοι.

Ακτημοσύνη, ενώ είναι φιλοχρήματοι.

Λιτό βίο, ενώ λαχταρούν την τρυφή ζωή.

Ταπεινότητα, ενώ κυριολεκτικώς “φλέγονται” για επίδειξη και πρωτοκαθεδρία.

- Στην **Εκπαίδευση**, όπου μιλάνε για:

Αγάπη και ενδιαφέρον προς τους νέους, ενώ ουσιαστικά μισούν τη νέα γενιά και την εκμεταλλεύονται.

Μεταλαμπάδευση της γνώσης, ενώ αρνούνται συστηματικά να κοινωνήσουν γνώση και πείρα που κατέκτησαν, γιατί απλώς θέλουν να νιώθουν ότι υπερέχουν.

Προτεραιότητα στους νέους, ενώ θεωρούν τους εαυτούς τους αναντικατάστατους.

- Στη **Διοίκηση**, όπου μιλάνε για:

Αξιοκρατία, ενώ θέτουν εμπόδια στους ικανούς με ελεύθερο πνεύμα και προωθούν συστηματικά τους πολιτικά ή συνδικαλιστικά δικούς τους, καθώς και όσους δείχνουν υποταγή και αφοσίωση στην ιδιοτελή ομάδα τους.

Καθήκον και χρέος, ενώ στην πρώτη ευκαιρία ανοίγουν παραμάγαζα εκμετάλλευσης, προκειμένου να εκτελέσουν με ανταλλάγματα την αυτονόητη εργασία τους, για την οποία, άλλωστε, είναι υποχρεωμένοι από το νόμο και τον όρκο τους.

Το σημαντικό είναι ότι κάθε φορά τους κάπηλους αυτού του είδους δεν τους αντιλαμβάνεται η κοινωνία εξ αρχής, παρά μόνον όταν έχουν επιτελέσει το αχρείο και καταστροφικό έργο τους.

Και αυτοί είναι έτοιμοι να χρησιμοποιήσουν χίλια προσωπεία μέχρι να αναρριχηθούν και εδραιωθούν στη θέση που έχουν σχεδιάσει να καταλάβουν. Άλλοτε παίρνουν τη μάσκα του λαϊκιστή και του κόλακα, άλλοτε του ευσεβούς και του ηθικολόγου, άλλοτε του υπερπατριώτη, άλλοτε του πειθαρχημένου και έμπιστου - *“λύκοι με προβεία προβάτου”*. Ποτέ δεν θα εκφράσουν την ειλικρινή δική τους γνώμη και άποψη, απλώς συμφωνούν με τη γνώμη του εκάστοτε κυρίαρχου, προκειμένου να εξασφαλίσουν τη πολυπόθητη εύνοια.

Δεν θα εργαστούν σκληρά, με συνείδηση και συνέπεια, αλλά θα περιμένουν την κατάλληλη στιγμή να οικειοποιηθούν την επιτυχία άλλων. Και είναι έτοιμοι σε πρώτη ευκαιρία, με όπλα την ίντριγκα και την καταλαλιά, να αποσταθεροποιήσουν τεχνηέντως τους ανταγωνιστές τους.

Ένα πράγμα μόνον δεν αντέχουν, **την αλήθεια**, γι' αυτό είναι έτοιμοι να πετάξουν λάσπη - πολλή λάσπη, προκειμένου να αμυνθούν και ξεγλιστρήσουν, αντιγράφοντας από τον υδρόβιο κόσμο το παράδειγμα της σπητίας.

Εν τέλει, οι κάπηλοι είναι η πλέον τοξική ομάδα της κοινωνίας, διότι:

- Τα κάθε είδους άλλα κακοποιά στοιχεία δρουν, συνήθως, περισσότερο φανερά και ξεκάθαρα. Επομένως, μπορούν εγκαίρως να αντιμετωπισθούν και να κολαστούν, τα δε ανομήματά τους είναι τις πιο πολλές φορές στιγμιαία και μεμονωμένα, ενώ αυτοί, όντας συνήθως

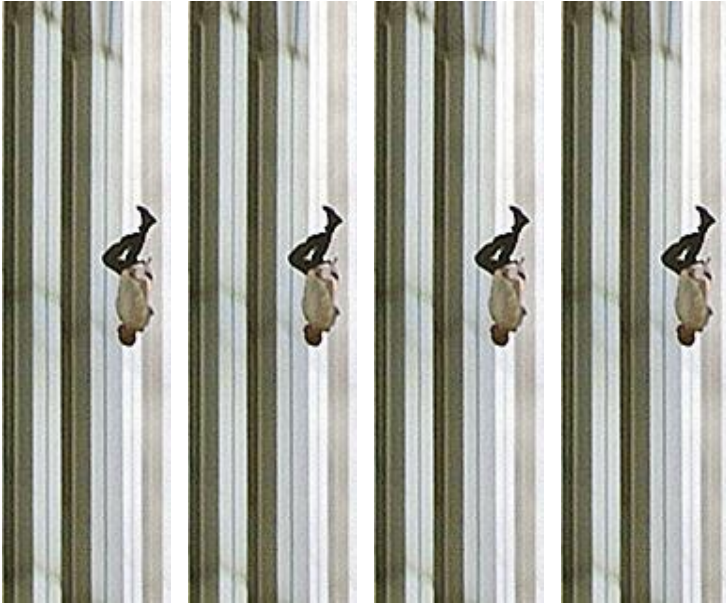
πρόσωπα ευυπόληπτα, δρουν πάντοτε υπογείως και τα ανομήματά τους έχουν διάρκεια και μεγάλη κλίμακα.

- Βραχυκυκλώνουν διαρκώς κρίσιμους τομείς της κοινωνίας και υπονομεύουν συστηματικώς προσπάθειες εξυγίανσής της, με σκοπό να τις ακυρώσουν, οσάκις αυτές προσκρούσουν στους σκοπούς τους.

Αν, βεβαίως, οι άνθρωποι γίνουν πιο υποψιασμένοι και εξασκημένοι - πράγμα που προϋποθέτει βαθύτερη γνώση, καλύτερη πληροφόρηση, μεγαλύτερη μόρφωση και καλλιέργεια στο δίκαιο και το αγαθό - στο να αντιλαμβάνονται ευχερέστερα τους κάπηλους, ιδιαιτέρως αυτούς της πολιτικής - διότι όταν εκριζώνονται οι κάπηλοι της πολιτικής δεν ευδοκιμούν οι κάπηλοι των άλλων κατηγοριῶν - και η κοινωνία καταφέρει να αναπτύξει τέτοια “αντισώματα”, που να τους αναγνωρίζει και να τους θέτει εγκαίρως και με συνέπεια στο περιθώριο, τότε ίσως μπορεί να ανατείλει ένας καινούργιος κόσμος, διαφορετικά...δεν φαίνεται να υπάρχει ελπίδα.

32. Χώρα σε ελεύθερη πτώση (αναρτήθηκε στις 10/2/2017)

[...]

ὕμῶν δ' εἶς μὲν ἕκαστος ἀλώπεκος ἴχνεσι βαίνει,
σύμπασιν δ' ὑμῖν κοῦφος ἔνεστι νόος.

Εἶς γὰρ γλῶσσαν ὄρατε καὶ εἶς ἔπος αἴολον ἀνδρός. =

[...]

Ἴδια ἀλεποῦ πονηρὰ περπατάει ὁ καθένας σας χώρια,
μὰ ὅλοι σᾶν πᾶτε μαζί, τότε σᾶς πιάνει ἀμυαλιά·
οἱ γαλιφιές σᾶς πλανεύουν καὶ δίνετε πίστη στὰ λόγια,
ὅμως καμιὰ προσοχή στὰ ἔργα δὲν δίνετ' ἐσεῖς.

Ἐπιστολή Σόλωνα πρὸς Ἀθηναίους
(«Βίοι καὶ γνῶμαι τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ εὐδοκίμησάντων»

Διογένης Λαερτίου)

Από επίσημη έκθεση της Ευρωπαϊκής Ένωσης για ζητήματα ελληνικού ενδιαφέροντος, που δημοσιεύτηκε σε έγκριτη εφημερίδα των Αθηνών, στις 24/11/2016, διαβάζουμε μεταξύ άλλων τα εξής:

«[...]Επί πλέον η Ελλάδα συρρικνώνεται πληθυσμιακά ως αποτέλεσμα της οικονομικής κρίσης: ο αριθμός των γεννήσεων μειώθηκε από 118.000 το 2008 σε 92.000 το 2014, πτώση 22%, και αναμένεται δραματική μείωση κατά 25% του μαθητικού πληθυσμού της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης τα επόμενα έξι χρόνια.[...]».

Τα παραπάνω στοιχεία προκαλούν τρόμο σε κάθε συνετό πολίτη, που έχει βαθιά επίγνωση της ιστορίας αυτού του τόπου, σε κάθε πατριώτη που αγαπάει αληθινά την πολύπαθη χώρα του και επιθυμεί να δει τη δρομολόγηση μιας άλλης πορείας της, προκειμένου να ανακάμψει σε όλους τους κρίσιμους τομείς και να κερδίσει το στοίχημα του μέλλοντος.

Τα τελευταία χρόνια, καθώς ξέσπασε η οικονομική κρίση (που μοιάζει με πεδίο κινούμενης άμμου), οι Έλληνες συμπεριφέρονται σαν να έχει πέσει ο ουρανός στο κεφάλι τους: αντί να κάνουν σκληρή αυτοκριτική και να πάρουν γενναίες και δύσκολες αποφάσεις, όπως απαιτεί το κρίσιμο των καιρών, εν τούτοις αρνούνται να συμμορφωθούν και να ανασυνταχτούν, βυθιζόμενοι όλο και περισσότερο στη φτώχεια και στην εξαθλίωση: κρίνουν όλους τους άλλους εκτός από τον εαυτό τους, έχοντας πάντα εύκολη τη δικαιολογία.

Έτσι, τα βέλη στρέφονται, όπως είναι φυσικό, πρώτα απ' όλα στους πολιτικούς και στο κράτος, ακόμα και στους ξένους, παρότι από αυτούς ζητούν στήριξη, ενώ ξεφεύγουν επιδέξια οι δημοσιογράφοι, οι οποίοι προκειμένου να κερδίσουν πελατεία, χαϊδεύουν αυτιά,

διογκώνουν γεγονότα και διαστρεβλώνουν αλήθειες· Αρνούνται να μιλήσουν επί της ουσίας και αντικειμενικά, για τα προβλήματα που ταλανίζουν την πατρίδα· ποτέ δεν εκστομίζουν την ανάγκη μεγάλων θυσιών και ξεβολέματος από όλους μας. Είναι πάντα στην απέξω σε μια ιδιότυπη κριτική, όποια τους συμφέρει κάθε φορά και ίσως εξ αυτής της συμπεριφοράς τους θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν, επιεικώς, οι «μπαγάσηδες» της κρίσης. Οι εξαιρέσεις ελάχιστες.

Τους πολιτικούς, όμως, που κατακρίνουν οι Νεοέλληνες, από συστάσεως του κράτους των, τους επιλέγουν οι ίδιοι με την κρυφή ελπίδα και προσδοκία, που αποβαίνει σταδιακά απαίτηση, της εξυπηρέτησης των ίδιων συμφερόντων τους, δηλαδή για μια θεσούλα του παιδιού τους στο δημόσιο, για εύκολη πρόσβαση σε δανεισμό από μια τράπεζα ή άλλο χρηματοδοτικό φορέα (μιλάμε για «την εποχή των παχέων αγελάδων»), για την εξάλειψη ή μετριασμό ενός πρόστιμου, που επιβλήθηκε από κρατική υπηρεσία π.χ. τροχαία, εφορία, ασφαλιστικό ταμείο κ.ο.κ. ακόμα και για ειδική δικαστική μεταχείριση, σε περίπτωση που πέσουν στα βρόχια της δικαιοσύνης· και τώρα, με την οικονομική κρίση που μασιτίζει τη χώρα, προχωρούν στο ανάθεμα για όλους συλλήβδην τους πολιτικούς.

Αποφεύγουν, επίσης, να σκεφτούν ότι πάντα ως πολίτες έπαιζαν εναλλάξ με τους πολιτικούς, τους ρόλους του «προαγωγού» και της «πόρνης», αισχοκερδώντας και οι δυο πλευρές, με το δικό τους τρόπο η κάθε μια, εις βάρος της πατρίδας. Αυτό δείχνουν τόσες πτωχεύσεις, που οδήγησαν κάθε φορά σε εξάρτηση και επιτήρηση από τους ξένους και, εν τέλει, σε απαξίωση της χώρας μας.

Οι Νεοέλληνες, δυστυχώς, στερούνται της δημόσιας αρετής, που είναι ο θεμέλιος λίθος κάθε ευνομούμενης και προοδευμένης πολιτείας. Αναφερόμαστε στην αρετή, για την οποία μίλησε και ο ίδιος ο Μαρξ, όταν ρωτήθηκε για το ποια είναι η θεμελιώδης αρχή της δημοκρατικής λαϊκής κυβέρνησης. Συγκεκριμένα, απάντησε: *«Η αρετή. Ενώ τη δημόσια αρετή που έκανε τόσο μεγάλα θαύματα στην Ελλάδα και στη Ρώμη... η αρετή που δεν είναι τίποτε άλλο από την αγάπη της πατρίδας και των νόμων.»*

Έτσι, λοιπόν, βρίσκουν βολικό οι πολιτικοί μας να φτιάχνουν τα κομματικά μαγαζάκια τους, αλλάζοντας μόνο κομματικές ταμπέλες, οσάκις το κρίνουν σκόπιμο, όπου εγκλωβίζουν σ' αυτά τους πελάτες - ψηφοφόρους τους, τους οποίους προσπαθούν να μετατρέψουν σε οπαδούς τους, με δέλεαρ πολλά και διάφορα καλούδια από την προοπτική εισόδου στη Βουλή ή, ακόμα καλύτερα, από την προοπτική ανάληψης της εξουσίας. Και είναι τόσα τα καλούδια όσες και οι ορέξεις των πολιτών - πελατών.

Υπάρχουν κομματικά μαγαζιά για όλα τα γούστα, «Ελληναράδες» τ'άχα αδούλωτοι, κατά βάθος ανεγκέφαλοι (σε αυτούς ανήκουν και όσοι ευθύνονται για την κατοχή της Κύπρου από τους Τούρκους)· ρεαλιστές δημοκράτες τ'άχα ριζοσπάστες, που όμως απεχθάνονται ό,τι πάει κόντρα στα συμφέροντά τους· κοινωνικά ευαίσθητοι, που γίνονται κυνικότεροι των ριζοσπαστών, μόλις καθίσουν στο θώκο της εξουσίας· ορκισμένοι αγωνιστές του δίκιου και της λευτεριάς, που στην πράξη αποδεικνύονται ξεδιάντροποι προς το λαό και ασελγείς προς τους θεσμούς της δημοκρατίας· δηλαδή βασικά όλοι τους μέγιστοι κομφορμιστές.

Τον τελευταίο καιρό έχουν εμφανιστεί και κάποιοι νεόκοποι με το προσωπείο του αντισυστημικού, που μπορεί να εκστομίσουν κάθε είδους πολιτική ρουκέτα, στα όρια της πολιτικής μπαλαφάρας, προκειμένου να αποπροσανατολίσουν και αυτοί με τη σειρά τους τον εξουθενωμένο και απελπισμένο λαό, ώστε εύκολα να υπαρπάσουν την ψήφο των πολιτών.

Στα κόμματα όλου του πολιτικού τόξου, δυστυχώς, περισσεύουν οι ιδιοτελείς, οι απαίδευτοι και οι ανεπάγγελτοι, οι αμετροεπείς και ψευδολόγοι, οι ανίκανοι για σχεδιασμό και υλοποίηση στόχων, οι ανεύθυνοι και χωρίς ίχνος ευθιξίας για παραίτηση από θέσεις και αξιώματα με ηγεσίες αλλεργικές στη διαφορετική άποψη, στην κριτική και στη συλλογικότητα, με αποτέλεσμα να τίθενται εκτός μάχης και να εξοστρακίζονται τα σοβαρά και ικανά πολιτικά στελέχη.

Πολιτικές ηγεσίες, που συχνά φαντάζουν στον απλό κόσμο μεγάλες και τρανές και είναι στην πραγματικότητα ασήμαντες και γελοίες. Κάνει εντύπωση, που δεν πήραν ποτέ το θάρρος κάποιοι από αυτούς, οι οποίοι έζησαν τα πολιτικά πράγματα μέσα από τις διάφορες πολιτικές παρατάξεις και κόμματα, να φανερώνουν με στοιχεία την ψευτιά και την ανικανότητα των πολιτικών ηγεσιών τους, και να αποκαθλώσουν πολιτικά φωτοστέφανα.

Φωτεινή εξαίρεση ο Λεωνίδας Κύρκος, σημαίνουν πρόσωπο της Κομμουνιστικής Αριστεράς, που είχε το θάρρος, στη δύση του βίου του και όταν πια ένιωθε ανεξάρτητος από κομματικές δεσμεύσεις, να γκρεμίσει από το βάθρο της την τότε κομμουνιστική ηγεσία, που έσπρωξε τη χώρα στον εμφύλιο.

Το χαμηλό πολιτικό επίπεδο της χώρας μας οφείλεται σίγουρα στη θλιβερή νοοτροπία μας ως λαού, απότοκος

αφενός του χαμηλού πνευματικού επιπέδου των πολιτών(εξαιτίας της υποβαθμισμένης εκπαίδευσής των) και αφετέρου της εγγενούς κουτοπονηριάς μας, εξαιτίας της ιδιοτέλειας και του προσωπικού βολέματος ενός εκάστου σε βάρος του συνόλου.

Υποβαθμισμένη εκπαίδευση, με πνευματικούς ηγήτορες «λαπάδες», που δειλιάζουν να βγουν μπροστά και να πουν τα πράγματα με το όνομά τους, από το φόβο αφενός να μην εκτεθούν στον κόσμο, που θέλει πάντοτε να του χαϊδεύουν τα αυτιά, και αφετέρου να μη στοχοποιηθούν και χάσουν τους διαύλους τους με τους κρατούντες, και εν τέλει κινδυνεύσουν οι επιρροές τους, οι απολαβές τους και τα οφίτσιά τους σε Πανεπιστήμια, σε Ακαδημίες, σε διάφορα άλλα πνευματικά ιδρύματα και κέντρα προώθησης τη φήμης τους.

Υποβαθμισμένη εκπαίδευση, γιατί ποτέ δεν διδάχτηκε, και με τον τρόπο που θα έπρεπε, ούτε το μάθημα για τη συμπεριφορά και το χρέος του σωστού πολίτη προς την Πολιτεία, ούτε και η θύραθεν παιδεία, η οποία γαλούχησε τη Δύση μετά την Αναγέννηση, ούτε τέλος την ελληνική και την παγκόσμια ιστορία (πολιτική, οικονομική, στρατιωτική, πολιτιστική κλπ.).

Εξάλλου, η στροφή προς τις θετικές σπουδές, που δίνουν υψηλή επαγγελματική ειδίκευση, αλλά περιορίζουν τη γενικότερη θέαση του ατόμου και η απαξίωση των θεωρητικών σπουδών, έχει, τελικώς, ως αποτέλεσμα τον πολιτικό ευνουχισμό των πολιτών και την αδυναμία δημιουργίας ηγετών υψηλού αναστήματος, που να μπορούν να εμπνεύσουν το λαό και να τον καθοδηγήσουν στο δρόμο, όχι μόνο της υλικής ευημερίας,

αλλά και της πνευματικής προόδου, με σεβασμό στις ανθρωπίνες αξίες και στο Περιβάλλον.

Η απαξίωση των θεωρητικών σπουδών τις τελευταίες δεκαετίες σε όλες τις Δυτικές χώρες έχει σοβαρό αντίκτυπο στις κοινωνίες τους, και στην παγκόσμια πολιτική σκηνή. Όσοι, ως νέοι, δεν θητεύσουν στους Έλληνες και στους Λατίνους στοχαστές, δεν θα μπορέσουν ποτέ αργότερα, όταν δραστηριοποιηθούν ως πολιτικοί, να γίνουν: Λίνκλον, Τζέφερσον, Λούδ Τζώρτζ, Τσώρτσιλ, Ελευθέριος Βενιζέλος, Κλεμανσώ, Ντε Γκωλ, Σουμάν, Αντενάουερ.

Υποβαθμισμένη τέλος εκπαίδευση, η οποία αντί να προωθεί την αριστεία, μάχεται για το αντίθετο, αποδεχόμενη σιωπηρά την τέχνη της ήσσονος προσπάθειας και της ισοπέδωσης επαίνων, τιμών και απολαβών.

Στη χώρα μας, η κρατική μηχανή εκλαμβάνεται από την εκάστοτε πολιτική παράταξη που κυβερνά, ένα είδος κομματικού υπηρέτη, που πασχίζει να τον αφομοιώσει ως κομματικό στρατό, με εργαλεία τις προσλήψεις, τους μισθούς και την ατιμωρησία, καταπατώντας κάθε έννοια αξιοκρατίας.

Κρατική μηχανή, όπου η αξιολόγηση είναι ουσιαστικά ανύπαρκτη, διότι όπου τυπικά λαμβάνει χώρα, δεν βασίζεται σε αντικειμενικά και συγκρίσιμα (ποσοτικά και ποιοτικά) κριτήρια, αναφορικά με το παραγόμενο έργο των δημόσιων λειτουργιών, αλλά σε γενικότητες, με τις οποίες λίγο - πολύ όλοι οι κρινόμενοι μπορούν να αποσπάσουν υψηλή βαθμολογία. Το πλέον εξωφρενικό είναι ότι σε σημαντικό τμήμα της Δημόσιας Διοίκησης, όπως είναι η πρωτοβάθμια και η δευτεροβάθμια

εκπαίδευση, δεν γίνεται καμιά αξιολόγηση εδώ και σαράντα χρόνια! Οι Έλληνες εκπαιδευτικοί παρότι είναι επιφορτισμένοι, όχι μόνον να μεταδίδουν τη γνώση στους νέους, αλλά και να τους αξιολογούν σε τακτά χρονικά διαστήματα, εν τούτοις οι ίδιοι αρνούνται πεισματικά τη δική τους αξιολόγηση. Και η ελληνική κοινωνία μένει απαθής, χωρίς ουσιαστικά να ενδιαφέρεται, ποιοι έχουν αναλάβει να μορφώσουν τη νεολαία της.

Οι Έλληνες φαίνεται έχουν αποδεχτεί μοιρολατρικά, πληρώνοντας επιπρόσθετα και σημαντικό τίμημα, ότι τα κενά της μάθησης των παιδιών τους τα καλύπτουν τα φροντιστήρια, δεν συνειδητοποιούν όμως ότι ο ρόλος του σχολείου είναι ευρύτερος, πιο σύνθετος και πιο σοβαρός από το ρόλο του φροντιστηρίου.

Και να σκεφθεί κανείς ότι, παλιότερα, στην ελληνική δημόσια εκπαίδευση οι εξετάσεις των μαθητών γίνονταν από εξωτερικές επιτροπές, οι οποίες παράλληλα έκριναν και αξιολογούσαν και το έργο των εκπαιδευτικών, για όλη τη σχολική χρονιά που είχε διανυθεί. Είναι χαρακτηριστικό το παρακάτω δημοσίευμα έγκριτης εφημερίδας των Αθηνών :

“Αθηνά”
27/9/1856

***Πρὸς τὸν Δημοδιδάσκαλον Ἀραχώβης
Κύριον Ἀθανάσιον Βίκου***

Αἱ ἐξετάσεις τῶν εἰς τὸ ἐνταῦθα δημοτικὸν σχολεῖον φοιτῶντων μαθητῶν ἐγένοντο. Ἡ ἐξεταστικὴ ἐπιτροπὴ πεπεισμένη οὖσα περὶ τῆς χαρακτηριζούσης Σὲ ἐπιμελείας οὐδόλως ἠμφίβαλλε περὶ τοῦ εὐαρέστου ἀποτελέσματος. Καὶ ὄντος, αἱ ἐπὶ διημερίαν διαρκέσασαι ἐξετάσεις οὐδόλως ἔψευσαν τὰς προσδοκίας ἡμῶν. Οἱ ἀπὸ τοῦ Σχολείου ἀπολυόμενοι 14 μαθηταὶ καὶ παρ’ ἡμῶν κριθέντες ἱκανοὶ

παιδεύσεως ἀνωτέρας, εἰσὶ τόσα μαρτύρια τῆς ἰκανότητος καὶ ἐπιμελείας Σου.

Ἔσο βέβαιος, Κύριε Δημοδιδάσκαλε, ὅτι διαμορφῶν πολίτας χρηστούς καὶ παρέχοντας ἐλπίδα ὅτι τὴν τε κοινωνίαν καὶ ἑαυτούς ὠφελήσουσι, θέλεις πάντοτε ἐπισύρει τὴν κοινὴν ἀγάπην καὶ τὴν κοινὴν εὐγνωμοσύνην. Παρὰ πάντων τῶν ἐν ταῖς ἐξετάσεσι παρενρεθέντων παρεκλήθημεν νὰ σοὶ διακοινώσωμεν τὰ λαμπρότερα ὑπὲρ Σοῦ αἰσθήματα τῶν γονέων, οἵτινες ἄσμενοι βλέπουσι διαπλασσομένους παρὰ Σοῦ νέους εὐφυνεῖς, ἐπιμελεῖς καὶ ἠθικούς. Ἄλλωστε ἡ οὐδέποτε ἄλλοτε γενομένη συρροή τῶν μαθητῶν, συμποσομένων εἰς 175, τὶ ἄλλο δεικνύει ἢ τὴν ἀγαθὴν περὶ Σοῦ δόξαν, ἣν πάντες ἔχομεν ἐσχηματισμένην;

Ἡ περὶ τὰ μαθήματα οὖν ἐπίδοσις πάντων τῶν μαθητῶν, ἡ δεικνύουσα ἀρκούσαν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν, καὶ ἡ ἠθικὴ αὐτῶν διάπλασις, ἐπιβάλλουσιν ἡμῖν τὸ καθῆκον ἐξ ἑνὸς μὲν νὰ σὲ συγχαρῶμεν διὰ τὴν πιστὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἀνατεθειμένων Σοι καθηκόντων, ἐξ ἑτέρου δὲ νὰ Σοὶ διακοινώσωμεν τὴν κοινὴν τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν πάντων εὐγνωμοσύνην καὶ εὐνοίαν. Πεισμένη οὖσα ἡ ἐπιτροπὴ ὅτι καὶ τοῦ λοιποῦ τοῖς αὐτοῖς ἐμμενεῖς, δράττεται τῆς εὐκαιρίας νὰ Σοὶ δηλώσῃ τὴν ἐξαίρετον αὐτῆς ὑπόληψιν.

Ἐν Ἀραχώβῃ 21 Αὐγούστου 1856

Ἡ Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ

Ὁ Δήμαρχος] ὡς πρόεδρος

Λουκᾶς Καλπούζος

Παπ. Ἰωάν. Πρωτοπαπᾶς

A. A. Κόκκαλης

Τὰ μέλη τῆς Ἐξ. Ἐπιτροπῆς

Παπ. Ἰωάν. Πρωτοπαπᾶς

Λουκᾶς Παπᾶ Ἰω. Σίμος

Θεμιστ. Α. Καλπούζος

Ἰω. Α. Φράγκος

Κρατική μηχανή, στην οποία λείπουν υπηρεσίες εσωτερικού ελέγχου, για την πάταξη της παρανομίας και της διαφθοράς. Το υπάρχον Σώμα Επιθεωρητών είναι ανεπαρκέστατο, για να μπορέσει να αντιμετωπίσει την ενδημούσα παραβατικότητα.

Οι ελεγκτικοί μηχανισμοί, ουσιαστικά, αποτελούν άλλοθι των πολιτικών ηγεσιών των υπουργείων, καθώς οι ελεγκτικές διαδικασίες κινούνται, συνήθως, μετά από δημοσιογραφικό θόρυβο, προκειμένου να αποφορτιστεί το κλίμα αγανάκτησης που δημιουργείται στην κοινωνία, από την αποκάλυψη κάποιου οικονομικού ή διοικητικού σκανδάλου.

Για τη διατήρηση των προνομίων των απασχολουμένων στο στενό και ευρύτερο δημόσιο τομέα ευθύνονται, βεβαίως, και οι εκάστοτε αντιπολιτεύσεις, οι οποίες προκειμένου να μη χάσουν ψηφοφόρους τους από την τόσο κρίσιμη και συμπαγή πολιτική πελατεία, όχι μόνο δεν ασκούν κριτική, αλλά αντίθετα πλειοδοτούν μέσω των συνδικαλιστικών φερεφώνων τους, καλύπτοντας παράλογες απεργίες και καταλήψεις.

Σε αυτή τη λογική του Δημόσιου τομέα μπήκαν σιγά - σιγά και πολλοί άλλοι τομείς της ιδιωτικής μας οικονομίας, όπως: αγρότες επιδοτούμενοι, βιοτέχνες και βιομήχανοι και άλλου είδους επιχειρηματίες, χρηματοδοτούμενοι με τη μεσολάβηση πάντα της πολιτικής εξουσίας.

Αυτό το αλισφερίσι των πολιτικών κομμάτων και των δημοσίων υπαλλήλων, εν ενεργεία και συνταξιούχων, όπου η μια πλευρά ζητά ψήφους και η άλλη απολαβές και προνόμια, εμπόδισε όλες ανεξαιρέτως τις Κυβερνήσεις της κρίσης να πάρουν δίκαια μέτρα αναφορικά με το Δημόσιο,

που ασθενούσε και ασθενεί βαρύτατα και να προχωρήσει σε εξυγίανση του Κράτους.

Η απασχόλησή μου επί πενταετία στον Ιδιωτικό τομέα και επί τριακονταετία στο Δημόσιο, σε νευραλγικές μάλιστα θέσεις, μου δίνει το δικαίωμα, έχοντας σαφή εικόνα για τη δημόσια διοίκηση, να έχω άποψη γι' αυτήν και καθαρό μέτρο σύγκρισης.

Είναι αλήθεια και μάλιστα πολύ πικρή ότι η συντριπτική πλειοψηφία των δημοσίων υπαλλήλων εδώ και πολλές - πολλές δεκαετίες, με κριτήρια ιδιωτικής οικονομίας, υποαπασχολούνται και μπορούν να δικαιολογήσουν πειστικά μόνο ένα μικρό μέρος των απολαβών τους.

Σε μια ευνομούμενη, δίκαιη και αυστηρή πολιτεία όλοι αυτοί οι εργαζόμενοι, όχι μόνο θα οδηγούνταν σε απόλυση, αλλά επιπλέον θα τους ζητείτο και η επιστροφή ενός σημαντικού μέρους των μισθών τους, που δεν θα δικαιολογείτο από την ελλιπή εργασία τους, και εάν κάποιος από αυτούς είχαν συνταξιοδοτηθεί, θα τους ζητείτο και η επιστροφή ανάλογου μέρους των συντάξεών τους, για την ίδια αιτία.

Υπάρχει, όμως, και μια μικρή κατηγορία δημοσίων λειτουργών ικανών, ευσυνείδητων και πολύ εργατικών, που επωμίζονται μεγάλες ευθύνες, οι οποίοι ουσιαστικά στηρίζουν τη δημόσια διοίκηση και την κρατούν όρθια, για να μη σωριαστεί.

Αυτοί οι δημόσιοι λειτουργοί θα έπρεπε να αμείβονται με πολλαπλάσιο μισθό και ως συνταξιούχοι θα έπρεπε να έχουν πολλαπλάσια αμοιβή. Είναι οι ίδιοι που δεν τους έφτιαξε το σύστημα, αλλά έχουν φαίνεται γεννηθεί να είναι συνεπείς και εργατικοί και κάποιος μάλιστα από

αυτούς ιδιαίτερα ικανοί, που θα μπορούσαν να σταθούν επάξια στις πιο απαιτητικές θέσεις του ιδιωτικού τομέα.

Είναι οι ίδιοι που πολλές φορές, μη συνδεόμενοι με το πολιτικό σύστημα, παραγκωνίζονται, γιατί άλλοι πιο συνεργάσιμοι και οσφυοκάμπτες καταλαμβάνουν τα επίζηλα αξιώματα. Οι παραπάνω εκλεκτοί δημόσιοι λειτουργοί είναι, εν τέλει, οι μεγάλοι αδικημένοι.

Δημόσια διοίκηση, όπου οι θέσεις και τα αξιώματα ανακατανέμονται σε τακτά διαστήματα, βγαίνοντας... «στο σφυρί», λες και είναι φθηνήπραμάτεια και καλούνται υπάλληλοι ικανοί και μη ικανοί, σχετικοί και άσχετοι περί την υπηρεσία, έχοντας όμως εξασφαλίσει κάποια τυπικά προσόντα, να εκδηλώσουν ενδιαφέρον για κατάληψη διοικητικών θέσεων και εν τέλει όσοι κουβαλούν κομματικές και συνδικαλιστικές περγαμηνές, μέσα από στημένες συνεντεύξεις, που δρομολογούν οι πολιτικές εξουσίες, πετυχαίνουν την ανέλιξή τους με ολέθρια αποτελέσματα και για τη διοίκηση και για τους πολίτες.

Αποτέλεσμα όλων αυτών, η κρατική μας μηχανή δεν έχει στιβαρό σκελετό, αλλά να είναι μια πλαδαρή μάζα πρόσφορη σε μάλαξη από κάθε πολιτική ηγεσία, με αποτέλεσμα οι νόμοι να είναι ανίσχυροι, παιχνίδι στα χέρια επιτήδειων δημόσιων λειτουργών και των πολιτικών αφεντικών τους, ενώ στις ευνομούμενες χώρες οι νόμοι είναι τα μοναδικά αφεντικά και όλοι οι άλλοι, αξιωματούχοι και μη, οφείλουν να υπακούουν και υπακούουν.

Με τέτοια δομή η κρατική μηχανή παραλύει και στην πιο μικρή πολιτική αστάθεια και αρρυθμία. Και μόλις αλλάξει η πολιτική ηγεσία, μια πλημμυρίδα έρχεται και γκρεμίζει ό,τι έχει δημιουργηθεί και άντε πάλι από την

αρχή, ανακαλύπτοντας ξανά τον τροχό, χρησιμοποιώντας νέα διοικητικά γιατροσόφια, που γρήγορα αποδεικνύονται αναποτελεσματικά και ατελέσφορα, τα οποία προκαλούν στους πολίτες άλλοτε θλίψη και βάσανα και άλλοτε θυμηδία. Κρατική μηχανή, στην οποία κυριαρχεί ευθέως το δόγμα της ήσσοнос προσπάθειας, αλλά των ίσων τιμών και απολαβών.

Κρατική μηχανή, που έχει περιθωριοποιήσει την επανεκπαίδευση και τη μεταλαμπάδευση εμπειρίας από τους παλιούς στους νέους, και δεν προβαίνει ποτέ σε τεκμηρίωση, απολογισμό και κριτική του παραγομένου έργου της, διότι προφανώς με αυτόν τον τρόπο θα έρθουν στο φως λάθη, παραλείψεις, αστοχίες και ανομίες των υπευθύνων, και αυτά τα πράγματα δεν συμφέρουν σε κανέναν από τους δημόσιους λειτουργούς, ούτε βεβαίως και στα πολιτικά αφεντικά τους. Έτσι σ' αυτό το κράτος, επαναλαμβάνονται τα ίδια λάθη και δεν θεραπεύονται ποτέ οι παραλείψεις του.

Παραφράζοντας όμως τη ρήση του αρχιτέκτονα Αριστομένη Προβελέγγιου: *«Άμα δε χτίσεις Χώρα, δεν μπορείς να χτίσεις πόλη»*, μπορούμε να πούμε ότι: άμα δεν χτίσεις Κράτος(Διοίκηση) δεν μπορείς να χτίσεις οικονομία.

Αντί λοιπόν όλες οι πολιτικές παρατάξεις, στον πρώτο χρόνο της κρίσης, να συμφωνήσουν εγκαίρως και από κοινού, ως όφειλαν, και να προτείνουν τη λήψη στοχευμένων και, εν ανάγκη, σκληρών μέτρων, ώστε να διορθωθούν τα κακώς κείμενα της Δημόσιας διοίκησης: άφησαν το πρόβλημα να διολισθαίνει (ψαρεύοντας η κάθε μια πολιτική παράταξη σε θολά ψηφοθηρικά νερά), με αποτέλεσμα οι εκάστοτε εκτελεστικές εξουσίες να

μεταθέτουν βαθμιαία, εύκολα και αστόχαστα τα βάρη της οικονομικής κρίσης στον ιδιωτικό τομέα, που είχε απομείνει υγιής, προκαλώντας του ανήκεστο βλάβη, και έτσι να οδηγείται σε μαρασμό.

Εάν, όμως, εμποδίζεται συστηματικά η ανάκαμψη του ιδιωτικού τομέα, πώς μπορεί να αυξηθεί η απασχόληση; πώς μπορεί να αυξηθεί η παραγωγή και οι εξαγωγές; πώς εντέλει μπορεί να παραχθεί πλούτος, στον οποίον προσβλέπει το Δημόσιο, για τις ποικίλες ανάγκες του (άμυνα, ασφάλεια, παιδεία, υγεία, πρόνοια ευαίσθητων κοινωνικών ομάδων και βεβαίως αμοιβές και συντάξεις δημοσίων υπαλλήλων); Διότι ξένα δάνεια στην παρούσα ιστορική συγκυρία δεν υπάρχουν και εάν στο μέλλον υπάρξουν, δεν θα είναι ίδια με εκείνα των *«παλιών καλών καιρών»*.

Η Πολιτεία με αυτή την αντιμετώπιση του ιδιωτικού τομέα, ουσιαστικά εξωθεί και εκδιώκει τις απομένουσες υγιείς επιχειρήσεις προς το εξωτερικό και κυρίως στα Βαλκάνια, με αποτέλεσμα να ενδυναμώνονται οι οικονομίες - με αύξηση της απασχόλησης και της απόδοσης φόρων - των ανταγωνιστών μας γειτόνων και ορισμένων εξ αυτών εν δυνάμει εχθρών μας (π.χ. Αλβανία, Σκόπια).

Βεβαίως, δεν είναι μόνον η *«συμπαθής»* τάξη των δημοσίων υπαλλήλων που ταλαιπωρεί τον απλό πολίτη, έχοντας φτιάξει δυνατά οχυρά κάστρα. Υπάρχουν και πολλές άλλες *«συμπαθείς»* τάξεις στον ιδιωτικό τομέα, που έχουν φτιάξει και αυτές τα δικά τους οχυρά και κάστρα και απαιτούν με πείσμα τη διατήρηση των προνομίων τους: όπως π.χ. η τάξη των δικηγόρων, των συμβολαιογράφων, των γιατρών, των φαρμακοποιών, των

μηχανικών, των εργολάβων, των ταξιτζήδων, των μεταφορέων, των βενζινοπωλών, των εργαζομένων στα μέσα αστικής και υπεραστικής μεταφοράς, των λιμενεργατών, αλλά και των μεγαλοαγροτών και πολλών - πολλών άλλων.

Η κωλυσιεργία - αδυναμία των πολιτικών μας στα χρόνια της κρίσης, στο να περιορίσουν **εγκαίρως** και **δραστικά**, αφενός τους μισθούς και τις συντάξεις του στενού και ευρύτερου δημόσιου τομέα, που δεν συμβαδίζουν ούτε με την οικονομική δυνατότητα της χώρας, αλλά ούτε και με την παραγωγικότητά τους, και αφετέρου τα προνόμια των «συμπαθών» τάξεων της ιδιωτικής οικονομίας και η πεισματική άρνηση του δημοσίου και του ιδιωτικού τομέα στο να αποδεχθούν και μάλιστα εγκαίρως τους απαραίτητους περιορισμούς, έκαναν αυτή τη χώρα και την οικονομία της κυριολεκτικά να σέρνεται επί επτά χρόνια, με πλήρη απαξίωσή μας από τη διεθνή κοινωνία, με αποτέλεσμα η πατρίδα μας να έχει μπει σε ένα σπирάλ αποσύνθεσης.

Εάν αυτό το σπирάλ δεν ανακοπεί, θα υπάρξουν σοβαροί εθνικοί κίνδυνοι, εσωτερικοί και εξωτερικοί, διότι η πατρίδα χάνει συνεχώς τους ιστούς της με την έκρηξη της υπογεννητικότητας, η οποία τα επόμενα χρόνια θα πάρει εφιαλτικές διαστάσεις, έτσι ώστε η έκρηξη της οικονομικής κρίσης που ξέσπασε το έτος 2009, θα μοιάζει με αστέιο μπαλόνι της Αποκριάς, σε σχέση με τη βόμβα της πληθυσμιακής συρρίκνωσης που θα σκάσει, εάν οι Έλληνες δεν αλλάξουν φιλοσοφία και τακτική, και δεν πάρουν αποφάσεις, που να τους οδηγήσουν σε αναζήτηση ξεχασμένων, αλλά δοκιμασμένων αξιών, στις οποίες οι παλαιότεροι πίστευαν και τηρούσαν.

Το σπιράλ: «*υψηλοί μισθοί - υψηλές συντάξεις και υψηλή φορολογία - υψηλές εισφορές*» οδηγεί μεσοπρόθεσμα σε αποδιοργάνωση της οικονομίας, με υψηλή ανεργία και μακροπρόθεσμα σε πλήρη κατεδάφιση αποδοχών και συντάξεων και σε διάλυση της κοινωνίας. Αντίθετα το σπιράλ: «*χαμηλοί μισθοί - χαμηλές συντάξεις και χαμηλή φορολογία - χαμηλές εισφορές*» οδηγεί μεσοπρόθεσμα σε ανάκαμψη και μακροπρόθεσμα, σε πρώτη φάση σε αύξηση αποδοχών και συντάξεων, και σε επόμενη φάση σε οικονομική και κοινωνική ακμή.

Πειστικό παράδειγμα η συμπεριφορά των Γερμανών μετά την ήττα τους στο Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και την πλήρη καταστροφή τους. Επί πολλά χρόνια μετά το 1945, έδιναν όλοι τους αγόγγυστα, πέρα από την όποια φορολογία τους, και ένα μεροκάματό τους κάθε εβδομάδα, για την ανόρθωση της πατρίδας τους· έτσι έφτασαν το 1960 να είναι μια από τις πιο σημαντικές οικονομικές δυνάμεις όχι μόνο της Ευρώπης, αλλά και ολόκληρου του κόσμου.

Εν τω μεταξύ, πολύ λόγος γίνεται τελευταία για το νόμισμα, το ΕΥΡΩ. Υπάρχουν αρκετοί, που πιστεύουν καλοπροαίρετα ότι, εάν η πατρίδα μας επανέλθει στη δραχμή, η εθνική οικονομία μας θα απογειωθεί και θα μεγαλουργήσει. Δεν πρέπει, όμως, να ξεχνούμε ότι το «ουσία» νόμισμα μιας χώρας και όχι το «τύποις» είναι η παραγωγή της. Εάν μια χώρα δεν παράγει, για ποικίλους λόγους και αιτίες, τι αξία μπορεί να έχει το «τύποις» νόμισμά της, έστω και εάν το πασπαλίζει με χρυσόσκονη;

Είναι σίγουρο ότι μια οικονομία χωρίς **ανταγωνιστική παραγωγή** σε όλους τους κρίσιμους τομείς της, δεν μπορεί ποτέ να έχει νόμισμα, για να επιτυγχάνει

αποτελεσματικά τους σκοπούς της (π.χ. εισαγωγές, εξαγωγές, επενδύσεις κλπ). Αυτό ιστορικά δείχνουν όλες οι ξεχαρβαλωμένες οικονομίες του κόσμου.

Είναι, εξάλλου, γνωστά σε όλους μας τα νομίσματα της κατοχής, όπου οι ταλαίπωροι τότε άνθρωποι, για να αγοράσουν στην πόλη π.χ. ένα αβγό, που ήταν δυσεύρετο, έπρεπε τη μια μέρα να φορτώνουν με χαρτονομίσματα ένα ζώο και την άλλη μέρα ένα κάρο ολόκληρο, αλλά και σήμερα βλέπουμε, πως «μεγαλουργούν» οι κοινωνίες στη Λατινική Αμερική με τα νομίσματα τύπου Μαδούρο.

Με αδύναμο και ασταθές νόμισμα μια χώρα είναι φτερό στον άνεμο, απέναντι στις διαθέσεις των παγκόσμιων κερδοσκοπών. Με αδύναμο νόμισμα οι ντόπιοι πολιτικοί μπορούν να παίζουν με το μόχθο του κοσμάκη, κάνοντας συνεχείς υποτιμήσεις, για να καλύψουν συσσωρευμένα πολιτικοοικονομικά λάθη τους, επικαλούμενοι μάλιστα την ανταγωνιστικότητα της εθνικής οικονομίας. Και οι Έλληνες το έργο αυτό το είχαν δει αμέτρητες φορές στο παρελθόν.

Εξάλλου, δεν μπορεί να ξεκινήσει ανάπτυξη και παραγωγή σε μια χειμαζόμενη οικονομία, με νόμισμα χωρίς αντίκρισμα, το αντίθετο μπορεί να συμβεί. Εάν, δηλαδή, με ξένα κεφάλαια αναλάβει τις δυνάμεις της μια οικονομία - παράδειγμα πάλι η Γερμανία, που έλαβε αμέσως μετά τον πόλεμο αμερικανικά κεφάλαια - και αρχίσει να λειτουργεί σιγά - σιγά με τους κανόνες της σύγχρονης οικονομικής επιστήμης, χωρίς να παραβλέπει τις απαιτήσεις της παγκοσμιοποίησης, τότε μπορεί, εάν το αποφασίσει και εφόσον οι συνθήκες το επιτρέψουν, να περάσει με σχετική ασφάλεια σε δικό της νόμισμα.

Για να αλλάξει η χώρα μας και να βρει τον ίδιο δρόμο της, θα πρέπει να κατανοήσουν όλοι, άρχοντες και αρχόμενοι, ότι είναι ανάγκη να μεταμορφωθούμε παραγωγικά, είτε μας αρέσει είτε όχι, σε Ασιάτες της Ευρώπης, με φτηνούς μισθούς, χαμηλούς φόρους και χαμηλές εισφορές, έτσι ώστε να έλθουν, να κρατηθούν και να παραμείνουν οι επενδύσεις, που θα γίνουν από ντόπιους και ξένους, για να ξαναμπούμε δυναμικά στη σκηνή της διεθνούς οικονομίας.

Πρέπει να γίνουμε η βαλκανική οικονομική τίγρης, ώστε να κερδίσουμε τη χαμένη αξιοπιστία μας στη Ευρώπη, για να γυρίσουν οι ελληνικές επιχειρήσεις στην πατρίδα μας, που τώρα αιματοδοτούν ξένες οικονομίες, για να επιστρέψουν οι εκατοντάδες χιλιάδες νέοι μας, η αφρόκρεμα της κοινωνίας μας, που τώρα είναι ξενιτεμένοι στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα και παρέχουν υψηλές υπηρεσίες σε αναπτυγμένες οικονομίες και κοινωνίες, με αποτέλεσμα να συρρικνώνεται δραματικά η πατρίδα μας, οικονομικά και πληθυσμιακά.

Δεν μπορούμε να απαιτούμε, στη φάση αυτή, διατήρηση υψηλών μισθών και υψηλών συντάξεων, για να χρηματοδοτούμε τα άνεργα παιδιά και εγγόνια μας, γιατί αυτό δεν μπορεί να περπατήσει για μεγάλο χρονικό διάστημα και στο τέλος θα σωριαστεί σε ερείπια. Αντίθετα, θα πρέπει να λάβουμε ως κοινωνία εκείνα τα μέτρα, που θα οδηγήσουν τις νέες γενιές σε δημιουργική απασχόληση, έστω και με μικρές απολαβές στην αρχή, αλλά απασχόληση και όχι νοσηρή στασιμότητα, που κάνει τους νέους μας άπραγους και απαθείς, σαν να είναι ευνουχισμένοι και λωβοτομημένοι, και εν τέλει

ανθρώπους άχρηστους, χωρίς καμία διάθεση για ζωή και μέλλον, «άχθος αρούρης».

Είναι ολέθριο, που οι σημερινοί Έλληνες προτιμούν να συνωστίζονται και να περιμένουν ένα πενιχρό επίδομα ανεργίας, ενώ ένα περίπου εκατομμύριο οικονομικοί μετανάστες σε αυτή την ταλαιπωρημένη χώρα εργάζονται στη γεωργία, στην κτηνοτροφία, στις οικοδομές, στις βιοτεχνίες και βιομηχανίες, στις εργοληπτικές επιχειρήσεις ιδιωτικών και δημοσίων έργων, στις επιχειρήσεις εστίασης, στις αγορές, στην ανακύκλωση, στους καθαρισμούς πολυκατοικιών και κάθε είδους κτηρίων, στη φύλαξη ηλικιωμένων κλπ., επειδή οι εργασίες αυτές θεωρούνται ταπεινές και παρακατιανές, που δεν ταιριάζουν στους... «ευγενείς» νέους μας, οι οποίοι προτιμούν να μη δραστηριοποιούνται, αλλά να ζητούν καθημερινά χαρτζηλίκι από τους γονείς τους ή τους υπερήλικες παππούδες τους, για το φραπεδάκι τους, και, στη χειρότερη περίπτωση, ένα πιάτο φαγητό στα κοινωνικά συσσίτια των δήμων και της εκκλησίας.

Πρέπει, επιτέλους, να σταματήσει η απέχθεια των νέων μας για την παραγωγή στο χωράφι, για την απασχόληση στη ζωοκομία, στις τέχνες, στις κατασκευές και στις μεταποιήσεις· να πάψουν να επιζητούν με κάθε τρόπο ένα πτυχίο για μια θεσούλα σε ένα γραφείο, για να ανοίξουν ένα μαγαζάκι ή για να γίνουν κάποιου είδους καλλιτέχνες. Γέμισαν οι μεγάλες πόλεις μας από καλλιτεχνικά στέκια, και θεατρικές σκηνές, όπου ταλαντούχοι και ατάλαντοι, νηστικοί και ταλαίπωροι συνωστίζονται με την φρούδα ελπίδα να κερδίσουν με αυτό τον τρόπο τη ζωή τους.

Όλοι μας γνωρίζουμε ότι το σημαντικό στο δέντρο δεν είναι τα άνθη του ακόμα και οι καρποί του, αλλά οι ρίζες

του που βρίσκονται μέσα στο χώμα και στη λάσπη, και ο κορμός του, για μπορεί να τρέφει και να φέρει με ασφάλεια όλη την ελκυστική ανωδομή του.

Στη Φύση, ως γνωστόν, καθώς και στην οικονομία δεν υπάρχουν κενά. Πάντα βρίσκονται οι ανταγωνιστές που θα εξαπλωθούν, θα εισπηδήσουν και εν τέλει θα γίνουν κυρίαρχοι. Έτσι είναι βέβαιο ότι οι απρόσκλητοι επισκέπτες μας - και δεν μιλάμε για τους πρόσφυγες πολέμου - που τώρα κάνουν ειρηνική απόβαση με τις βάρκες στα νησιά του Αιγαίου με την καθοδήγηση της γείτονος Τουρκίας, σε λίγα χρόνια θα καλύψουν όλα αυτά τα κενά, που έχουν αρχίσει να δημιουργούνται στη ζαλισμένη ελληνική κοινωνία, σε πόλεις και χωριά.

Και δεν μπορεί κανείς να κατηγορήσει τους μετανάστες, που όντας δυναμικοί και ριψοκίνδυνοι, αναζητούν σε ξένους τόπους να καλύψουν πληθυσμιακά και οικονομικά κενά, παλεύοντας κάτω από τις πιο αντίξοες γι' αυτούς συνθήκες, με σκοπό να κερδίσουν καλύτερες συνθήκες ζωής. Εξάλλου, η παγκόσμια ιστορία, εδώ και χιλιάδες χρόνια, είναι στη βάση της μια ιστορία μεταναστεύσεων, άλλοτε ειρηνικών και άλλοτε όχι.

Εάν λοιπόν οι ξένοι οικονομικοί μετανάστες διεισδύσουν σιγά - σιγά σε όλους τους τομείς της οικονομίας μας από τους πιο απλούς μέχρι τους πιο νευραλγικούς, τότε τι έλεγχο και τι μέλλον μπορεί να έχουν οι Έλληνες μέσα στην ίδια την πατρίδα τους;

Οι πρόγονοί μας, όταν οι Οθωμανοί έγιναν κυρίαρχοι της Βαλκανικής, άφησαν τα πεδινά και εύφορα μέρη τους και τράβηξαν προς τα βουνά, προκειμένου να επιβιώσουν, να κρατήσουν τις παραδόσεις τους, τα ήθη και έθιμά τους,

χτίζοντας το εθνικό μετερίζι τους, και έτσι κρατήθηκε ο ελληνισμός ζωντανός μέσα στους αιώνες της καταπίεσης και της δουλείας. Μπόρεσαν μέσα από αντίξοες συνθήκες να επιβιώσουν, να πολλαπλασιασθούν και, όταν οι ιστορικές συγκυρίες το επέτρεψαν, όρθωσαν το ανάστημά τους, λευτερώθηκαν και έτσι κατόρθωσαν, μετά από πολλούς αιώνες να λογίζονται πάλι ως έθνος.

Αυτή η ξεχασμένη επαρχία, γαλουχημένη σωστά, παρότι γρήγορα απαξιώθηκε από τους ηγήτορες του κέντρου, δεν έχασε το δυναμισμό της και τη ζωντάνια της, και μπόρεσε όχι μόνο να ελευθερώσει τους αδελφούς του βόρειου ελληνικού χώρου, που κινδύνευαν να χαθούν για πάντα μέσα στις δύσκολες ιστορικές συγκυρίες του 20^{ου} αιώνα, αλλά βάδισε μέχρι την Άγκυρα και, εάν οι τότε διεθνείς ισορροπίες δεν έγερναν σε αντίθετη κατεύθυνση, λόγω των ετερόκλητων συμφερόντων των μεγάλων Δυνάμεων, πιθανόν να υπήρχε άλλο τοπίο σε ολόκληρη τη Μικρά Ασία.

Ένα ενδεικτικό παράδειγμα του πως εξελίσσεται πληθυσμιακά η χώρα μας είναι η Αράχωβα Παρνασσού, ένα εμβληματικό ελληνικό χωριό. Συγκεκριμένα, μέσα στη δεκαετία του 1930 με πληθυσμό περίπου τριών χιλιάδων κατοίκων είχε δημοτικό σχολείο με 400 μαθητές!

Για του λόγου το αληθές διαβάζουμε σε ανταπόκριση της εφημερίδας: « **Όρουμελιώτης** », της 9/7/1932 (αριθ. φυλ. 358) τα εξής:

«Αί σχολικαί έορταί ανά την Ρούμελην

Είς Αράχωβαν

Αράχωβα Παρνασσού (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας). - Ἡ λαμπρά ἀντανάκλασις τῶν εὐγενῶν προσπαθειῶν τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Δημ. Σχολείου κ. Εὐθ. Δάλκα καὶ τῶν διδασκαλισῶν

Ἐλένης Περγίδου, Ἄννης Βαλάση καὶ Ἐλπίδος Ἀντωνιάδου διὰ τὴν μόρφωσιν τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν, κατεδείχθη ἐν πάσῃ τῇ ἐκτάσει κατὰ τὴν τέλει τὴν 19^{ην} Ἰουνίου τῆς ἐτησίας σχολικῆς ἐορτῆς ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ σχολικοῦ ἔτους. [...]

Πράγματι, τὸ ἔργο τῶν διδασκόντων ὑπῆρξεν ὑπεράνθρωπον, διότι ἡ πραγματικὴ λειτουργία τοῦ σχολείου ἤρchiσε ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα, μόνον μὲ τρεῖς διδασκάλους **δι' ἑξ τάξεις 400 μαθητῶν**. Ἐν τούτοις, κατάρθωσαν ν' ἀνταποκριθῶν πληρέστατα εἰς πάσας τὰς ἀνάγκας τῶν μαθητῶν. [...] Ἡ κοινωνία ὅθεν Ἀραχῶβης ἀπευθύνει πρὸς τούτους ἓνα μυριόστομον εὔγε! »

Και γιὰ νὰ μὴ θεωρηθεῖ τυχαίον τὸ παραπάνω στοιχεῖον ἀναφέρουμε, ἐνδεικτικὰ καὶ πάλι, ὅτι πέντε χρόνια ἀργότερα, δηλαδὴ τὸ 1937, οἱ γεννηθέντες ἦσαν 61 τὸν ἀριθμὸν (35 ἀγόρια καὶ 26 κορίτσια). Σήμερα τὰ παιδιὰ τῶν Ἀραχῶβιτῶν στὸ δημοτικὸν σχολεῖον (σε ὅλες τὰς τάξεις), ἴσως καὶ νὰ μὴ ξεπερνῶν τὰ ἑκατὸ (100), ἐνῶ τὰ ἐπόμενα χρόνια ὁ ἀριθμὸς τους ἀναμένεται νὰ μειωθεῖ δραματικὰ. Με αὐτὰ τὰ στοιχεῖα μπορεῖ κανεὶς νὰ εικάσει, βασιμίμως, σε τι επικίνδυνη τροχιά ἔχει μπεῖ ἡ πατρίδας μας.

Μέχρι καὶ τὰ μέσα τοῦ περασμένου αἰῶνα ἡ ἐλληνικὴ ἐπαρχία μποροῦσε ὄχι μόνον νὰ κρατᾷ δυναμικὸν γιὰ τὰ γεωργικὰ καλλιέργειες, τὴν κτηνοτροφία καὶ τὴν αλιεία, ἀλλὰ καὶ νὰ αἰμοτοδοτεῖ τὰ ἀστικά κέντρα παρέχοντας, τὸν ἐργάτην, τὸν υπάλληλον καὶ τὸν ἐπιστήμονα σὲ κάθε τομέα τῆς οἰκονομίας καὶ παράλληλα μποροῦσε νὰ ἐξάγει ἀνθρώπινον δυναμικὸν σὲ ἀναπτυγμένες οἰκονομίες τοῦ πλανήτη. Ἐπιπλέον στὰ ἐφτά χρόνια τῆς κρίσης ἔχουν ξενηθευθεῖ περίπου 350.000 νέοι καὶ νέες μας με ὑψηλὸν μάλιστα μορφωτικὸν ἐπίπεδον, οἱ περισσότεροι τῶν ὁποίων

θα χαθούν οριστικά για την πατρίδα μας, αφού θα παραμείνουν για πάντα σε ξένες χώρες και εκεί θα ενταχθούν, θα σταδιοδρομήσουν, θα παντρευτούν και θα αναπαραχθούν. Εάν αυτό δεν είναι σύγχρονη γενοκτονία της φυλής μας, τότε πως θα μπορούσε αλλιώς να χαρακτηριστεί;

Γενοκτονία, βεβαίως, την οποία διέπραξαν όχι ξένοι εχθροί μας, αλλά οι πολιτικοί αυτού του τόπου, όλου του πολιτικού φάσματος, μαζί με τους βολεμένους εν ενεργεία ή συνταξιούχους του στενού - ευρύτερου δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, που αρνήθηκαν να κάνουν και να αποδεχτούν εγκαίρως τις αναγκαίες θυσίες και προσαρμογές αντίστοιχα, προκειμένου η Πατρίδα να βγει γρήγορα από τη στενωπό της σοβαρής οικονομικής κρίσης.

Σήμερα τα περισσότερα ελληνικά χωριά έχουν ουσιαστικά σβήσει, διότι έχουν μεταβληθεί σε χωριά... κατασκηνώσεις, σε χωριά... του Δεκαπενταύγουστου. Οι νέοι μας αδιαφορούν και στην ουσία αρνούνται να αναπαραχθούν. Έτσι, τα αστικά κέντρα θα ενσωματώνουν πλέον μετανάστες και οι Έλληνες θα καταστούν σχετικά γρήγορα μικρή μειοψηφία. Η χώρα μας θα κρατήσει την ταμπέλα της, αλλά θα μοιάζει κάτι ανάμεσα σε Βαλκάνια, Μαγκρέμπ, Μέση Ανατολή, Αφρική και Ασία, με κατοίκους στην πλειοψηφία τους μουσουλμάνους, με αποτέλεσμα οι Έλληνες να βρεθούν σε κατάσταση αυτοπαραίτησης και αυτοπεριορισμού και δεν αποκλείεται αργότερα να εμφανιστεί ιδιότυπος ρατσισμός εναντίον τους.

Η γνωστή Βυζαντινολόγος και Πρύτανης των Γαλλικών Πανεπιστημίων κα **Ελένη Γλύκατζη - Αρβελέρ** σε μια συνέντευξή της είχε αναφέρει, μεταξύ πολλών άλλων, τα

εξής: «Ο Μιτεράν (Γάλλος Πρόεδρος) έλεγε ότι αν έχεις πάνω από 16% ξένους, δεν μπορείς να τους αφομοιώσεις. Και η Γαλλία, έχοντας έξι εκατομμύρια, δεν τα κατάφερε.»

Με αυτά τα δεδομένα η χώρα μας, δεν θα αργήσει να βρεθεί στην αρχή κάτω από τον έμμεσο έλεγχο και σε βάθος χρόνου κάτω από τον άμεσο έλεγχο της γείτονος Τουρκίας, η οποία επικαλούμενη τις οθωμανικές αυτοκρατορικές περγαμηνές της στην περιοχή μας, θα διεκδικήσει να είναι η ίδια προστάτης του νέου πληθυσμιακού μουσουλμανικού μείγματος σε αυτήν τη χώρα, που οι πρόγονοί μας από το 1821 και μετά, μέσα σε διάστημα ενός αιώνα, με τόσους αγώνες, θυσίες και αίμα ανάστησαν την ελληνική πατρίδα που έχουμε σήμερα. Είναι ασυγχώρητο λάθος να χαθούμε ως έθνος μέσα στις επόμενες λίγες δεκαετίες. Μεγαλύτερη προδοσία των σημερινών Ελλήνων προς τους προγόνους τους και την ιστορία τους δεν θα μπορούσε να υπάρξει.

Για να κρατηθούμε στον παγκόσμιο χάρτη θα πρέπει να ξαναβρούμε τις χαμένες αξίες μας και να κατανοήσουμε βαθιά ότι, χωρίς σκληρές θυσίες προσωπικές και συλλογικές, η πατρίδα δεν σώζεται. Η σύγχρονη άποψη: δεν παντρεύομαι, γιατί δεν θέλω υποχρεώσεις και εάν παντρευτώ, δεν γεννάω παιδιά, γιατί δεν μπορώ να τα ζήσω, με την έννοια να τους εξασφαλίσω το μέλλον τους, είναι ολέθρια.

Σήμερα ζούμε και υπάρχουμε σε αυτόν τόπο, επειδή κάποτε οι παππούδες μας έκαναν πολυμελείς οικογένειες, χωρίς να περιμένουν και χωρίς να ελπίζουν τίποτε από το κράτος τους, πόσον μάλλον παλιότερα από τους δυνάστες τους.

Σήμερα, όχι μόνο το ένα παιδί δεν φθάνει, αλλά και τα δυο δεν λύνουν το σοβαρό δημογραφικό μας πρόβλημα.

Είναι ανάγκη τα νέα ζευγάρια να δίνουν το ελάχιστο τρία παιδιά, για να υπάρξει κάποια ελπίδα για το μέλλον αυτής της χώρας, δεδομένης και της φυγής τόσων χιλιάδων νέων μας στο εξωτερικό.

Η **ηδονιστική θεώρηση της ζωής** σε όλους τους τομείς της καθημερινότητας, που έχει διαποτίσει τους κατοίκους αυτής της χώρας, τις τελευταίες κυρίως δεκαετίες, μπορεί να αποβεί η εθνική μας ταφόπλακα. Σίγουρα το μεγαλύτερο βάρος το επωμίζεται η νέα Ελληνίδα, γιατί αυτή κρατάει στα χέρια της το μέλλον τούτης της χώρας. Θα πρέπει να μάθει εξ απαλών ονύχων ότι, πριν γίνει π.χ. καλή επιστήμων, θα πρέπει πρώτα να γίνει καλή μητέρα. Γιατί είναι καλό ένα έθνος να έχει επιστήμονες, πρωταρχικά όμως πρέπει να έχει τους ιθαγενείς του.

Και όσοι μένουν ανύπαντροι και όσοι για διάφορους λόγους δεν αποκτούν παιδιά οφείλουν, ως χρέος τους προς την πατρίδα, να ενισχύουν τις οικογένειες των Ελλήνων πολυτέκνων, μέσα από φορείς, που μπορούν να συσταθούν, όχι με κρατική σφραγίδα, αλλά εθελοντικά με εθνική ευαισθησία, με στόχο την επίλυση του κρίσιμου δημογραφικού ζητήματος. Στον αγώνα αυτό, όχι μόνο δεν πρέπει να απουσιάζει η Εκκλησία της Ελλάδας, αλλά αντίθετα οφείλει να πρωτοστατεί.

Μοιάζει οξύμωρο που στα χωριά μας, κάθε χρόνο, οι δημοτικοί άρχοντες και οι συγγενείς συνηθίζουν να δίνουν συγχαρητήρια στους νέους, που πετυχαίνουν στις εξετάσεις τους για την εισαγωγή τους στις ανώτερες και ανώτατες σχολές, αντί να δίνουν κατά κάποιο τρόπο... «*συλλυπητήρια*», δεδομένου ότι οι περισσότεροι από αυτούς τους νέους θα χαθούν για το κάθε χωριό, αφού σύντομα θα αναζητήσουν αλλού την τύχη τους, ταλαιπωρούμενοι και αγωνιζόμενοι να κερδίσουν μια

θεσούλα στα μεγάλα αστικά κέντρα ή ακόμα χειρότερα ξενιτευόμενοι σε μακρινές και αφιλόξενες χώρες.

Αυτή η μανία των Ελλήνων να γίνουν όλοι «επιστήμονες της θεσούλας» στο στενό και ευρύτερο δημόσιο τομέα είναι σκέτος παραλογισμός και θα αποβεί σε βάθος χρόνου ολέθρια. Έχουμε π.χ. πολλαπλάσιους γιατρούς, δικηγόρους μηχανικούς, οικονομολόγους, εκπαιδευτικούς από ό,τι χρειαζόμαστε, που αγωνίζονται να κρατηθούν στο πουθενά και επίσης έχουμε δημιουργήσει περισσότερα Πανεπιστήμια και Τεχνολογικά Ιδρύματα από όσα χρειάζεται η χώρα μας, τα οποία λιμνάζουν στη μετριότητα και την αφάνεια. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε βαθιά ότι όλες οι άλλες εργασίες, οι οποίες δεν σχετίζονται με υπηρεσίες και καρέκλες, αλλά με τη φύση, την παραγωγή και τη δημιουργία είναι αυτές που πρέπει να ανακαλύψουν ξανά οι Έλληνες, για να κρατηθούμε ως λαός και ως έθνος.

Είναι, όμως, αλήθεια ότι η ράτσα μας από πάντα απεχθανόταν τη σκληρή δουλειά, γι' αυτό και στρεφόταν με την πρώτη ευκαιρία στο εμπόριο. Είναι χαρακτηριστικά τα λόγια του Αμερικανού περιηγητή **Stephen Olin** στο βιβλίο του: «*“Greece and the golden horn”*, New York 1854». Συγκεκριμένα γράφει: *“Υποπτεύομαι, επίσης, ότι υπάρχει μια απροθυμία για τις γεωργικές ασχολίες. Μου φαίνεται ότι οι άνθρωποι δείχνουν μια αναμφισβήτητη προτίμηση για την αστική ζωή, ωστόσο άθλια, με κάποιο ασήμαντο εμπόριο ή εμπορική κερδοσκοπία. Μου κάνει εντύπωση ότι ο αριθμός των καταστημάτων σε όλες τις πόλεις και τα μεγάλα χωριά που έχω δει, είναι δυσανάλογος του πληθυσμού και των επιχειρήσεων. Καθετί υποδιαίρεται, και τα αντικείμενα του εμπορίου και*

των εμπορευμάτων, που εκτείνονται σε μια ντουζίνα καταστημάτων, θα έπρεπε να είναι μαζεμένα σ' ένα."

Τέλος, η πατρίδα μας διαθέτει, ευτυχώς, ιδανικές κλιματικές συνθήκες, πολλούς ορεινούς σχηματισμούς, ικανές πεδινές εκτάσεις και έξοχους θαλάσσιους σχηματισμούς, ώστε να μπορούμε όχι μόνον να γίνουμε αυτάρκεις σε προϊόντα κτηνοτροφικά, γεωργικά, αλιείας κλπ., αλλά με την κατάλληλη τυποποίησή τους σε πολλά από αυτά (π.χ. φρούτα, ελαιόλαδο, κρασιά) να βρισκόμαστε μπροστά στις πιο εξέχουσες και πιο απαιτητικές αγορές του εξωτερικού.

Η πατρίδα μας, επίσης, διαθέτει ανυπέρβλητους τουριστικούς προορισμούς, ηπειρωτικούς και νησιωτικούς, που συνδέουν μοναδικά την εξαιρετική φύση, τη ζηλευτή ιστορία και την πολύ ενδιαφέρουσα αρχαιολογία, πλεονεκτήματα μοναδικά, τα οποία θα μπορούσαν να ελκύουν συνεχώς, σε ετήσια βάση, ξένους επισκέπτες υψηλού εισοδήματος για τουρισμό αναψυχής, ιαματικό και πολιτιστικό.

Υπάρχουν, λοιπόν, τόσες οικονομικές ευκαιρίες και δυνατότητες και τόσες προσοδοφόρες δράσεις, που δεν επιβαρύνουν το περιβάλλον, με τις οποίες θα μπορούσαμε όχι μόνο να σταθούμε στα πόδια μας, αλλά και να επικρατήσουμε με αξιώσεις, σε σχέση με τους γύρω ανταγωνιστές μας, όχι μόνο στο χώρο της Βαλκανικής, αλλά και στο χώρο ολόκληρης της Ανατολικής Μεσογείου. Και όμως...

rakopollo.blogspot.com

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΟΥ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ, ανά τον κόσμο

Visitors

Image: NASA

FLAG counter

